č. 246 Prosinec 2025 *možno nalézt též na http://hlubucek.net* **Jen pro vnitřní potřebu OIS!**

OIS ÓVINY

Nepostradatelný informační a inspirační zdroj pracovníků býv. OIS **Pravicový, liberálně-konzervativní chem.inž. občasník.** **Založeno r. 1996**

Slovo úvodem

Čeká nás hektický měsíc a pak poezie Vánoc. Nenechte si ji ujít a překrýt shonem a přecpáváním se. Jsou to svátky křesťanské. Celý rok jsme tu materialisticky vědečtí, a tak v posledním čísle dopřejme pozornost trochu i křesťanskému pohledu. Měsíc je plný duchovních událostí, počínaje svatými Barborou a Lucií a hlavně Mikulášem, který se stále slaví i když už dávno postrádá ten křesťanský náboj. A po Vánocích přichází Silvestr a loučení se starým rokem. Vzpomeňte si na své dětství, jak jsme se těšili na Vánoce a užijte si závěr roku.

Motto

„Život má tři fáze – mládí, dospělost… a vypadáte dobře."

Z citátů, reklam, inzerátů a…

„Máme moderní technologie, středověké instituce a paleolitické emoce."

„Oči, které plakaly, vidí lépe."

„Jestliže lidé jsou nevzdělaní a hloupí, nemůžete toho moc udělat." *T.G. Masaryk*

„Definovat znamená omezovat" *Oscar Wilde*

„Všecko, co se stane jednou, už se nemusí stát nikdy. Ale všecko, co se stane dvakrát, určitě se stane i potřetí." *Paulo Coelho*

Víte, že?

- Devět států vlastní jaderné zbraně. Celkem mají 12 121 kusů hlavic.
- Nová studie ukazuje, že šimpanzi v afrických pralesech denně přijímají dávku alkoholu odpovídající zhruba dvěma drinkům (hodně zralé fíky či jiné plody) – což naznačuje, že i lidská záliba v alkoholu má hluboké evoluční kořeny. „Opilé" ovoce nemuselo jen poskytovat kalorie navíc, mohlo také posilovat sociální život tlupy.
- Nejstarší lidské mumie na světě vznikly nikoli v Egyptě, ale v jihovýchodní Asii a jižní Číně, kde lidé už před 10 000 lety uchovávali své mrtvé pomocí kouře a ohně. https://1url.cz/vJjAp
- Kandidáty na nejstarší město světa je syrský Damašek (7. tis. př.n.l.) a Jericho SV od Jeruzaléma (8. tis. př.n.l.). V Evropě pak bulharský Plovdiv (6. tis. př.n.l.) a řecký Argos (7. tis. př.n.l.).
- Pokud byste do lžičky nalili hmotu z neutronové hvězdy, byla by její hmotnost přes 100 milionů tun.
- Denně spadne na Zemi asi 10 000 tun vesmírného prachu a 200 000 meteoritů.

Zajímavé úlohy

Důkaz „rovnosti" +1 = -1:

$x^2 - 1 = x^2 + 2x + 1$

$(x+1)*(x-1) = (x+1)^2$

// rozložení na činitele je korektní

(x-1) = (x+1) // po vydělení činitelem (x+1)

-1 = +1 *z netu*

Předměty, které mladí už neznají

V bytech a životě starší generace se vyskytovala řada předmětů, které dnešní mladí už neznají a často budí jejich úsměv. Jmenujme například hodiny kukačky. Hodiny a budíky byly na péro nebo se závažím, a musely se natahovat. Dříve se prádlo namáčelo a pralo na valše a později v pračkách na ruční pohon. Ždímalo se ručně. Pro maminku byl vždy prací den velkou dřinou. Tekoucí teplá voda byla spíše nadstavbou, zejména těch, co měli ve městech plynovou karmu. Muži se holili ostrou břitvou a ostřili ji na koženém řemeni. Táta takovou měl a jednou jsem se zkoušel oholit, ale po lehkém pořezání jsem to vzdal. Později byly holící strojky s vkládacími žiletkami. Také se sbíraly obaly ze žiletek a zápalek. Topilo se v kamnech uhlím, a to se nosilo ze sklepa, kam ho uhlíři dodávali v putnách. Obdivoval jsem, jak dokázali ve sklepě vysypat putnu předklonem, aniž by ji sňali ze zad. Na vesnicích byla kachlová kamna, s vařící litinovou plochou, dvěma pečícími troubami a tzv. medencem na ohřívání vody. Pro vodu se chodilo k pumpě. Mléko se prodávalo do přinesených baněk a uchovávalo v keramickém krajáči. Ze smetany se stloukalo máslo v dřevěných máselnicích. Bývaly houpavé nebo vertikálně stlačované. A také pro pivo, točené se chodilo hlavně do hospod, kam se v průběhu roku zavážel led na chlazení na vozech tažených dvěma statnými koni. Balíky rozvážely modré poštovní vozy, tažené koníkem. Cestovalo se hlavně vlakem.

Já jsem ještě ve škole používal logaritmické pravítko a logaritmické tabulky. Učili jsme se písemně nejen dělit, ale i odmocňovat. V prvních třídách se psalo ocelovým perem na dřevěné násadce, která se namáčela do kalamáře s inkoustem. Později jsme směli přejít na plnicí pera. Pro meziměstské telefonování, natož mezistátní, se muselo chodit na poštu. Pro rychlou informaci se posílali telegramy. I ozdobné, jako blahopřání, či smuteční. V kuchyních byly různé strojky na ruční pohon, na mletí masa, máku, strouhanky. Moje babička si ještě sama vařila pivo a mýdlo z loje. Hodně se doma zavařovalo a nakládalo. Jako kluk jsem obdivoval dřevěný zouvák na snadnější zouvání vysokých bot. Mladým by dnes připadal absurdní rozhlas po drátě s jedním programem, který byl v mnohých městech z bezpečnostních důvodů zaváděn po sovětském vzoru. Nic by jim neříkaly pomůcky na vyvolávání filmů a zvětšování fotografií. Také telefony s kruhovým vytáčením či magnetofonové kazety, walkmeny či videopřehrávače VHS. Na diskety u počítačů již zapomněli. Datlovalo se na psacím stroji a více kopií se pořizovalo přes kopírovací papír.

V městských domech býval společný mandl, kam ženy chodili mandlovat (žehlit) ložní prádlo a velké kusy. Předchůdci elektrických žehliček byly žehličky ohřívané na kamnech. Ve většině domácností byly popelníky a mechanický šlapací šicí stroj. Ženy hodně pletly a háčkovaly. Do postele ve studené ložnici jste si mohli vzít ohřívací láhev s teplou vodou nebo dokonce na elektřinu.

O dnešním komfortu si mohli lidé nechat jen zdát, ale i tehdy byl život zajímavý.

Noemova archa

Pán řekl Noemovi: "Za šest měsíců na zem sešlu déšť, který bude trvat čtyřicet dní a nocí. Voda zaplaví celou zemi, hory i údolí, a všechno zlé bude zničeno. Chci, abys postavil archu a zachránil pár zvířat od každého druhu. Tady na ni máš plány." Šest měsíců uplynulo jako voda. Obloha se zatáhla a začal padat déšť. Noe seděl na dvorku a plakal. "Proč jsi nepostavil Archu, jak jsem ti přikázal?" zeptal se ho Bůh. "Odpusť mi, pane, " řekl Noe. "Snažil jsem se, seč jsem mohl, ale stalo se tolik věcí. Plány, které jsi mi dal, město neschválilo, a tak jsem musel nechat udělat nové. Pak jsem měl další problémy, protože město tvrdilo, ze Archa je nepovolená stavba, takže jsem musel běžet na katastr sehnat si k ní povolení. Lesnická správa požadovala povolení ke kácení stromů, a byl jsem žalován Ochranáři zvířat, když jsem se snažil pochytat ta zvířata. Ministerstvo životního prostředí požadovalo vyjádření o ekologických důsledcích záplavy. Vnitro ode mě chtělo předběžné plány šíření vody. Na finančním úřadě zablokovali má aktiva, protože tvrdili, že se snažím vyhnout placení daní tím, že opustím zemi. Úřad práce měl podezření, že ilegálně zaměstnávám Ukrajince, takže jsem musel dokazovat opak. Je mi líto, pane, ale nemohu Archu dokončit dříve než za pět let." Najednou přestalo pršet, obloha se vyčistila a vysvitlo slunce. Noe se podíval vzhůru a zeptal se: "Pane, znamená toto, že nebudeš ničit náš svět?" "Správně," odpověděl Bůh. "Úřady to už udělaly za mě." *z netu*

A to nemluvil o zpackané digitalizaci stavebního řízení

Ženy o Vánocích

Žena o Vánocích je jako tiché světlo svíčky, které nezáří prudce, ale rozehřívá srdce všem kolem.

Její ruce skládají dárky stejně jemně, jako když sníh usedá na parapet, a každé její gesto má v sobě něhu, co voní po skořici a vanilce.

Je strážkyní kouzel – v jejích očích se odráží plamen stromku a v jejím úsměvu se skrývá jistota, že domov je bezpečný přístav, i když venku řičí mráz.

V jejím hlase zní koleda, kterou si pamatují generace, a v jejím objetí se láme veškerý shon, spěch i únava.

Ona je ta, která z obyčejného večera tká slavnostní krajku, ze všedních chvil vytváří vzpomínky.

Její láska je nevyslovený dar, zabalený ne do papíru, ale do přítomnosti, do dotyku a do pohledu, který říká víc než tisíc slov.

Žena o Vánocích je poezie sama – něžná, tajemná a věčná, jako zimní noc prozářená hvězdami.

To jsem se nerozněžnil já, ale umělá inteligence …

O smyslu Vánoc

"Věříš ještě na Ježíška?", to byla mezi námi pražskými dětmi, co jsme se narodili v letech mezi oběma světovými válkami, otázka na tělo. Její dopad mohl být někdy katastrofický jako zemětřesení schopné pobořit celý dětský pohádkový svět, něco jako vyhnání z ráje. Byl to opravdu Ježíšek, který na Štědrý večer tajemným způsobem přinesl zářící vánoční stromeček s tolika krásně zabalenými dárky rozloženými pod ním? Rok, co rok jsme spěchali, když zazněl zvoneček, do ložnice uzamčené už od oběda, ale vždycky jsme přišli pozdě – Ježíšek už byl pryč. Pozvat dítě v pravý okamžik pravým slovem na cestu do světa dospělých, je vrcholný pedagogický um. Jenom milující rodiče instinktivně rozeznají onen pravý čas – biblicky kairos – a naleznou ono pravé slovo, které dítě ani neohlupuje ani netraumatizuje, nýbrž je životodárnou výzvou k růstu. Vzpomínám si na vypravování jedné maminky, která s dětmi sledovala vánoční televizní pořad. Moderátor pořadu seznamoval děti s vánočními zvyky různých krajů a matka začala trnout, když se ten laskavý pán dal do vysvětlování, jak u nás rodiče strojí vánoční stromky a pokládají pod ně dárečky. Její nejmenší dcerka totiž ještě "věřila na Ježíška" a televizní moudrost matce připadala jako drsná rána pod pás. Jak si ale oddechla, když dcerka večer referovala tatínkovi, co viděla v televizi: "Představ si tati, že ten pán nevěděl, že ve skutečnosti stromeček a dárky přináší Ježíšek!" Jak je ten dětský svět delikátní a zároveň šetrně chráněný svými imunitními systémy!

Šťastné dítě, které se mohlo přesvědčit, že dárky jsou skutečně od Ježíška, který rodičům vložil do srdce lásku ke svým dětem. Jeho duši bude i ve stáří hřát poezie Vánoc a svíčky jeho vánočního stromku nikdy nezhasnou. Betlémské dítě v jesličkách však zůstává výmluvným symbolem i pro nás ostatní, kteří jsme snad nevyrostli v závětří, uchráněni před vichrem nevěry. Jen Bůh je tak mocný, že se mohl odhodlat přijít mezi nás jako bezmocné dítě, odkázané na naši péči a lásku. "V slabosti se projevuje má síla" (2 Kor 12, 9) - to je pravý smysl Vánoc.

Prof. PhDr. Ludvík Armbruster

Děkan KTF UK

Nekorektní přirovnání

Každý správný mamlas, když mluví, tak nahlas.

Byl to takovej šmejd, že by ho zmlátil i sám Ghándí.

Bylo to nejedlý jako Zdeněk.

Když se vrátil z úřadu, byl vyřízený jako žádost.

Byla taková zima, že se přišlo ohřát i ledové kafe.

Prázdná sklenice nebyla smyslem jeho života.

Vánoce v anekdotách

Tři králové nesou dary Ježíškovi. Jeden z nich, protože je vyšší postavy, se uhodí v jeskyni do hlavy, a přitom nazlobeně vykřikne: "Ježíši Kriste!" Uslyší to Panna Maria, s úsměvem se obrátí na svatého Josefa a řekne: "Ty, Josefe, to by bylo hezké jméno pro našeho malého. A ty pořád jenom – Hugo, Hugo..."

Starý žid Kohn si v obrazové galerii prohlíží Rembrandtův obraz Narození Páně. Přitom si jen tak pro sebe říká: "Ti křesťané jsou fakt divní. Na pořádné šaty nemají, spí ve chlévě, ale hlavně, že se musí nechat namalovat od Rembrandta."

"Mami, teď už vím, že Ježíšek skutečně existuje!" sděluje své poznání Jirka mamince. "A jak jsi na to přišel?" je maminka zvědavá. "Úplně jednoduše. Vedle se přistěhoval pan Vopršálek, a když se to tatínek dověděl, tak spínal ruce a volal: Ježíši Kriste, cos nám to sem poslal za prezent?"

Do betlémské jeskyně vstoupí spolu s pastýři také františkán, dominikán a jezuita, aby se poklonili Ježíškovi. Františkán se skloní nad jesličky a potichu řekne: "Boží Synu, přináším ti zlato naší poslušnosti, pokory a chudoby." Dominikán potom přidá kadidlo vzdělanosti a moudrosti. Jezuita se potom nakloní k Marii a pošeptá jí: "Až doroste, tak ho dejte k nám do školy. My už z něho něco uděláme."

Josef a Maria hledají ubytování v Betlémě. Hostinský: "Je mi líto, ale všechno je obsazeno." Josef: "Copak nevidíte, že moje žena je těhotná?" Hostinský: "No a? Copak já za to můžu?" Josef: "A já snad ano?"

Těsně před Vánocemi se baví maminka se svým synkem Pepíčkem o dárcích. Maminka mu povídá: "Pepíčku, tím nejlepším dárkem by pro mě bylo krásné vysvědčení na konci školního roku." "Pozdě, mami," říká chlapec, "už jsem ti koupil ponožky."

Rodina slaví Štědrý večer. U stromečku společně zpívají koledy a také malý Pepíček zpívá ze všech sil: "Nalodil se Kristus Pán, ládujme se..." *z netu*

Výlet do Kutné Hory

Díky dobře pokračující rehabilitaci jsme vyrazili s ženou a známým na výlet do Kutné Hory. Patří k turistickým Mekkám a byla známa v celé Evropě kvůli bohatým ložiskům stříbra. Kutná Hora vděčí za svůj rozkvět těžbě stříbra, která začala ve 13. století a vyvrcholila v 14. století, kdy se stala jedním z největších evropských stříbrných center. Město se díky bohatým ložiskům stalo královským městem, sídlem mincovny, razící ceněné pražské groše a přitahovalo horníky z celé Evropy. Bohatství z těžby se stalo základem pro stavbu významných památek, jako je Chrám sv. Barbory. Těžba stříbra postupně slábla a v roce 1726 byla ukončena, ale město se dokázalo znovu hospodářsky postavit na nohy. Dnes je Kutná Hora kulturní památkou UNESCO a turistickou destinací, kde je možné navštívit historické doly a podzemní štolu. Slavný je důl Osel, který až do poloviny 16. století patřil k nejhlubším a nejbohatším kutnohorským dolům. V době vlády posledních Přemyslovců vypukla ve 13. století v oblasti dnešní Kutné Hory „stříbrná horečka“, která sem přilákala velké množství lidí, včetně mnoha německých horníků.

Ukázalo se, že vyrazit do Kutné Hory v polovině září byl dobrý nápad. Lidí bylo méně, a na bezplatném parkovišti se našlo místo. Prošli jsme upraveným příjemným parkem Jezuitské koleje, plným zajímavostí, snad k největšímu klenotu města chrámu sv. Barbory. Musím přiznat, že pro mě je nejkrásnějším českým chrámem, líbivější i než sv. Vít v Praze. Působivé je i vnitřní vybavení chrámu, kterému dominuje vyřezávaný dřevěný barevný oltář, nádherná kazatelna a boční kaple. Nemluvě o stropní klenbě. Stavba chrámu začala roku 1388. V polovině 16. století, když v kutnohorských dolech došlo stříbro, musela být stavba provizorně ukončena. Následující staletí přinesla vlnu rekonstrukcí a výměn inventáře zejména v barokním duchu. Současná podoba chrámu je z přelomu 19. a 20. století, kdy proběhla rozsáhlá regotizace a celková obnova chrámu.

Příjemně působí promenáda před Jezuitskou kolejí, lemovaná sochami svatých a z ní panorama údolí a kostela sv. Jakuba a Vlašského dvora. Často tam najdete baskující hudebníky. Jezuitská kolej v Kutné Hoře je barokní stavba z let 1667–1750, postavená podle návrhu významného italského, v Praze působícího architekta Giovanniho Domenica Orsiho. V současné době je sídlem Středočeské galerie.

Cestou k Vlašskému dvoru jdete úzkými, hrubě dlážděnými středověkými uličkami s kamennými domy a představujete si, jak se tudy večer hlučně vraceli středověcí flamendři s pochodněmi. Historických stylových domů je zde spousta, včetně těch s malbami a rodného domu snad nejznámějšího flamendra Mikuláše Dačického.

V historickém centru je snad největší koncentrace kaváren a restaurací, jakou jsem kdy viděl. Vše je tu zaměřeno na turisty, včetně prodeje šperků, ozdobných minerálů a esoteriky. My jsme si pro svoji kávu se zmrzlinou vybrali kavárnu „U Hrnčíře“ v Barborské ulici a nezklamala. Jak chutí, tak svým interiérem. Můžete si vybrat pohodlná intimní posezení ve vnitřku, či v zasklené klubovně, vybavené knihovnou, nebo za parného léta na venkovní zastíněné terase.

Neslavnější necírkevní stavbou je zajisté Vlašský dvůr, ke byla i královská mincovna. Tady člověk vnímá chod dějin a stopy mnoha slavných osobností. Mincovnu založil Václav II. v roce 1300. Součástí mincovní reformy bylo uzavření malých mincoven roztroušených po celém Českém království a zavedení nové mince, tzv. pražského groše. Nová královská rezidence se stala místem konání důležitých dějinných událostí: v roce 1409 zde byl podepsán Dekret kutnohorský, v r. 1444 zde byl budoucí český král Jiří z Poděbrad zvolen nejvyšším hejtmanem východočeských landfrýdů a v r. 1448 zemským správcem, v roce 1471 zde byl mladičký polský princ Vladislav Jagellonský zvolen za českého krále.

Při zpáteční cestě míjíme kostel sv. Jakuba Staršího ze 14. století. Kostel hrál důležitou roli během náboženských jednání, která se zde odehrávala v 15. století. Jinak je velmi fotogenický od promenády před Jezuitskou kolejí, zvláště, když využijete „zlatou hodinu“.

Kostel Nanebevzetí Panny Marie a sv. Jana Křtitele u bývalého cisterciáckého kláštera a Kostel Všech svatých s kostnicí v části Sedlec zůstal na příště.

Výlet se vydařil a dojem nedokázala pokazit ani pár minutová přeháňka ve Vlašském dvoře. Ještě dlouho jsme se kochali vzpomínkami a pořízenými fotografiemi. Doporučuji, zkuste to také.

Křesťané to mají snazší

Kdysi za jednoho mrazivého Štědrého večera seděl zamyšleně muž u krbu, ve kterém plápolal oheň, a přemítal o významu Vánoc. "Pro Boha nemá význam, aby se stal člověkem," uvažoval... "Proč by všemohoucí Bůh měl trávit svůj drahocenný čas s někým jako jsme my? A i kdyby, proč by se chtěl narodit zrovna ve stáji? Ani nápad! Celá ta věc je nesmysl. Kdyby Bůh opravdu chtěl sestoupit na zem, určitě by si našel jiný způsob."

Náhle muže vyrušil z úvah divný zvuk přicházející zvenku. Přiskočil k oknu a opřel se o rám. Venku uviděl houf sněžných hus, které divoce mávaly křídly a zoufale se plácaly v hlubokém sněhu. Byly jako omámené a pomatené. Zřejmě z vyčerpání odpadly od většího hejna směřujícího do teplejších krajin.

Muži jich bylo líto, a tak se zachumlal do teplého oblečení a vyšel ven. Pokusil se zahnat roztřesené husy do teplé garáže, ale čím víc se snažil, tím víc ptáci zmatkovali. "Kdyby tak věděli, že je chci zachránit," pomyslel si muž. "Jak je mám přesvědčit, že to myslím pro jejich dobro?"

Tu ho napadlo: "Kdybych se aspoň na chvilku stal taky sněžnou husou a mohl s nimi mluvit jejich řečí, pak by mě pochopily."

V náhlém osvícení si vzpomněl, že je Štědrý večer. Vánoční příběh se mu už nezdál nesmyslný. V duchu si představil prostě vyhlížející dítě ležící v jeslích ve stáji v Betlémě. Už rozuměl vánoční záhadě: Bůh se stal jedním z nás, aby nám naší řečí mohl sdělit, že nás miluje, že nás miluje právě teď a že mu jde o naše dobro. *z netu*

Proč muži lžou

Dřevorubec kácel stromy u řeky. Najednou mu sekera spadla do řeky. Začal naříkat a v tom se zjevil Bůh:

„Proč tak naříkáš?“, ptá se ho. „Ach Pane, spadla mi sekera do řeky. Bez ní se nemohu živit“. Bůh sáhl do řeky a vytáhl zlatou sekeru. „Je to tvá sekera?“, zeptal se. „Ne, není“, odpověděl muž. Bůh sáhl do řeky a vytáhl stříbrnou sekeru. „Je to ona?“, zeptal se. „Ne“, řekl muž. Potřetí sáhl Bůh do řeky a tentokráte muži nabídl železnou sekeru. „Ano, to je má sekera“, zaradoval se dřevorubec.

Boha potěšilo, že je tak čestný a poctivý, a tak mu daroval všechny tři sekery. Po čase se muž procházel se svojí ženou na stejném místě. Náhoda tomu chtěla, že jeho žena uklouzla, spadla do řeky a utopila se. Dřevorubec začal plakat.

„Proč pláčeš?“, zjevil se před ním Bůh. „O Pane, má žena spadla do řeky a utopila se.“ Bůh vešel do řeky a když se vrátil vedle nej stála Jenifer Lopez. „Je to tvá žena?“, zeptal se Bůh. „Ano, to je ona“, odpověděl muž. „Lžeš“, rozhněval se Bůh, „to není ona!“ Dřevorubec padl na kolena a řekl: „Odpusť Pane, ale musel jsem. Kdybych ti řekl NE, nabídl bys mi Catherine Zetta-Jones. Kdybych odmítl i tu, vrátil by ses s mojí ženou. Já bych pak řekl ANO a ty bys mi dal všechny tři. Já jsem chudý muž. Nedokázal bych se postarat o tři ženy najednou.“

Pokud muž lže, má pro to dobrý a čestný důvod. Dělá to pro blaho druhých.

Stojí za přečtení

Pár odkazů na články, co zaujaly:

Nejnovější geologické poznatky o jádru naší planety vzbuzují znepokojení: https://1url.cz/cJjAk

Exotická gravitační vlna by mohla být ozvěnou z červí díry do jiného vesmíru: https://1url.cz/pJ429

Řešení úlohy: $x^2 - 1 = x^2 + 2x + 1$
// jde o dvě sečtené rovnice, protože kdybychom sloučili stejnojmenné členy,
// dostali bychom pouhé $-2x = 2$*, čili* $x = -1$
$-1 = 2x + 1$ *// odečtení* x^2 *je přípustné*
$-2x = 2$ *a* $x = -1$
dělení činitelem (x+1) je v důsledku řešení rovnice neplatným dělením nulou!

A slovo závěrem

Tak jsme pomalu prošli letošním rokem. Pro mě byl dost hektický, ale přežil jsem. I svět se potácí a propadá stále hlouběji do marasmu. Nezbývá než doufat, že se to obrátí. Lidé nakonec prokouknou falešné premisy politiků a zvolí jiné s novými paradigmaty. Je to vždy dlouhý proces a myšlenková a společenská setrvačnost patří k těm vůbec nejdelším. Pro mě a většinu z vás to už nebude, ale snad tak mladí přežijí. Konec konců oni jsou perspektivou a pokračovateli lidstva. Jejich to bude svět.

Ale my se soustředíme na poezii a symboliku Vánoc, která nás koncem měsíce čeká. Patří k naší v základech křesťanské společnosti, ať už jste věřící nebo ne. Nakonec většinou každý v něco věří a usiluje, neplácá se jen tak životem. A Vánoce jsou příležitostí k zamyšlení a pospolitosti se svými drahými, nejen spoustou dobrot. I když i ty k nim tradičně patří. Tak šťastné, poklidné a vyvážené Vánoce v kruhu svých drahých, bez chvatu a nervozit. Užijte si je!

Konec roku už bývá takový rozverný, nevážný a bilancující. Neškodí se trochu odvázat. Abychom unesli to, co přinese ten následující rok.